

Republika Hrvatska
Općinski sud u Zadru
Zadar, Borelli 9

Poslovni broj: P-2630/2023-34

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Zadru, po sucu toga suda Katji Morić Arambašić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Nevena Stanića iz Ugljana, Batalaška 29, OIB: 14472863439, zastupanog po punomoćnici Ani Buljan, odvjetnici u Zadru, protiv tuženika: pod 1) Saše Stanića, OIB: 55341779778 s prebivalištem u Zadru, Velebitska ulica 2 te boravištem u Stocholmu, Marieborgsgatan 71, Sungbybeg, Švedska, pod 2) Maria Stanića, OIB: 11140133989 i pod 3) Mirjane Stanić, OIB: 90866628263, tuženici pod 1-2) oboje sa prebivalištem Zadru, Velebitska ulica 2 te svi tuženici pod 1-3) zastupani po punomoćniku Tomislavu Nemariću, odvjetniku u Zadru, radi utvrđenja prava vlasništva, nakon održane glavne rasprave zaključene 19. veljače 2026. u prisutnosti tužitelja, njegove punomoćnice i punomoćnika tuženika pod 1-3) te objave 09. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se glavni tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„Utvrđuje se da je tužitelj Neven Stanić iz Ugljana, Batalaška 29, 23 275 Ugljan, OIB: 14472863439, vlasnik za 1/2 dijela na nekretnini:

- suvlasnički dio s neodređenim omjerom ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-53) jednosoban stan na trinaestom katu zgrade u Zadru, na adresi Velebitska 2, ukupne površine 54,90 m², koji se sastoji od jedne sobe, dnevnog boravka, kuhinje s nusprostorijama sa zajedničkim dijelovima i uređajima zgrade i drvarnice koji se nalazi u stambeno – poslovnoj građevini koja se sastoji od prizemlja i 12 stambenih etaža s jednim poslovnim prostorom i ukupno 49 stambenih jedinica i zajedničkih dijelova zgrade, izgrađenoj na dijelu čest. zem. 4781/8 k.o. Zadar, upisane u zk. ulošku 13303, podul. 14365 kod Općinskog suda u Zadru, a što su tuženici dužni priznati i trpeti da tužitelj na ove presude ishodi upis prava suvlasništva u svoju korist uz istodobni upis brisanja tog prava sa imena tuženika Saše Stanića iz Zadra, Velebitska ulica 2, OIB: 55341779778 i Maria Stanića iz Zadra, Velebitska ulica 2, OIB: 11140133989, sve u roku od 15 dana“.

II. Djelomično se prihvaća eventualni tužbeni zahtjev te se u odnosu na tuženika pod 3) Mirjanu Stanić, OIB: 90866628263,

utvrđuje da nekretnina: suvlasnički dio s neodređenim omjerom ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-53) jednosoban stan na trinaestom katu zgrade u Zadru, na adresi Velebitska 2, ukupne površine 54,90 m², koji se sastoji od jedne sobe, dnevnog boravka, kuhinje s nusprostorijama sa zajedničkim dijelovima i uređajima zgrade i drvarnice koji se nalazi u stambeno – poslovnoj građevini koja se sastoji od prizemlja i 12 stambenih etaža s jednim poslovnim prostorom i ukupno 49 stambenih jedinica i zajedničkih dijelova zgrade, izgrađenoj na dijelu čest. zem. 4781/8 k.o. Zadar, upisana u zk. ulošku 13303, podul. 14365 kod Općinskog suda u Zadru,

predstavlja bračnu stečevinu tužitelja za 1/3 dijela i tužene pod 3) Mirjane Stanić, OIB: 90866628263 za 2/3 dijela,

dok se u preostalom dijelu eventualni tužbeni zahtjev tužitelja od dosuđenih 1/3 suvlasničkog dijela do traženih 1/2 suvlasničkog dijela, odbija kao neosnovan.

III. U odnosu na tuženika pod 1) Sašu Stanića, OIB: 55341779778 i tuženika pod 2) Maria Stanića, OIB: 11140133989, u cijelosti se odbija eventualni tužbeni zahtjev koji glasi:

„Utvrđuje se da nekretnina: suvlasnički dio s neodređenim omjerom ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-53) jednosoban stan na trinaestom katu zgrade u Zadru, na adresi Velebitska 2, ukupne površine 54,90 m², koji se sastoji od jedne sobe, dnevnog boravka, kuhinje s nusprostorijama sa zajedničkim dijelovima i uređajima zgrade i drvarnice koji se nalazi u stambeno – poslovnoj građevini koja se sastoji od prizemlja i 12 stambenih etaža s jednim poslovnim prostorom i ukupno 49 stambenih jedinica i zajedničkih dijelova zgrade, izgrađenoj na dijelu čest. zem. 4781/8 k.o. Zadar, upisane u zk. ulošku 13303, podul. 14365 kod Općinskog suda u Zadru, predstavlja bračnu stečevinu tužitelja i tuženice pod 3) Mirjane Stanić, OIB: 90866628263 za 1/2 suvlasničkog dijela svaki što su tuženici dužni priznati i trpjeti da tužitelj na ove presude ishodi upis prava suvlasništva u svoju korist uz istodobni upis brisanja tog prava sa imena tuženika Saše Stanića iz Zadra, Velebitska ulica 2, OIB: 55341779778 i Maria Stanića iz Zadra, Velebitska ulica 2, OIB: 11140133989, sve u roku od 15 dana.“

r i j e š i o j e

I. Odbija se prijedlog tužitelja Nevena Stanića, OIB: 14472863439, da se donese privremena mjera kojom bi se tuženiku pod 1) Saši Staniću, OIB: 55341779778 i tuženiku pod 2) Mariu Staniću, OIB: 11140133989, zabranilo otuđenje i opterećenje jednosobnog stana na trinaestom katu

zgrade u Zadru, na adresi Velebitska 2, izgrađene na dijelu čest. zem. 4781/8 k.o. Zadar, ukupne površine 54,90 m², u naravi ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-53) te u Zemljišnoj knjizi izvrši zabilježba te mjere koja bi trajala do pravomoćnog okončanja ovog parničnog postupka.

II. Dužan je tužitelj Neven Stanić, OIB: 14472863439, naknaditi parnični trošak ovog postupka tuženicama pod 1-3) i to :

- tuženiku pod 1) Saši Staniću, OIB: 55341779778, iznos od 4.080,00 EUR
- tuženiku pod 2) Mariu Staniću, OIB: 11140133989, iznos od 408,00 EUR,
- tuženoj pod 3) Mirjani Stanić, OIB: 90866628263, iznos od 136,27 EUR,

u preostalom dijelu zahtjev tuženika pod 1-3) za naknadom troška od dosuđenog iznosa do traženog iznosa odbija se kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Dana 09. studenog 2023. Neven Stanić (dalje u tekstu: tužitelj) podnio je protiv Saše Stanića, Maria Stanića i Mirjane Stanić (dalje u tekstu: tuženici pod 1-3) tužbu radi utvrđenja prava vlasništva u kojoj je u bitnome naveo da je on temeljem zakona suvlasnik za 1/2 dijela jednosobnoga stana na trinaestom katu zgrade u Zadru, na adresi Velebitska 2, izgrađenoj na dijelu čest. zem. 4781/8 k.o. Zadar. Naime, da su on i Marijana Stanić, ovdje tužena pod 3), bili u braku od 13. ožujka 1976. do 25. ožujka 2008. kada je postala pravomoćna Presuda ovog suda posl. br. P-1377/07 od 08. veljače 2008, kojom je brak razveden. Da je tijekom braka kupljen predmetni stan na način da je tužena pod 3) kao kupac sa Gradom Zadrom po Fondu za gospodarenje stambenim i poslovnim prostorima Grada Zadra kao prodavateljem, zaključila Ugovor o prodaji stana na kojem postoji stanarsko pravo, a koji ugovor je ovjeren 23. svibnja 1995. po pok. Pavici Mišković, javnom bilježniku u Zadru pod brojem OV-1626-95. Da je kupoprodajna cijena isplaćena u jednokratnom iznosu u visini od 33.899,75 kn dana 31. svibnja 1995. i to u cijelosti njegovim sredstvima. Da navedeno proizlazi i iz izjave o imovnom stanju koju je izjavu tužena pod 3) dala u postupku koji se vodio radi razvoda braka, a u kojoj je navela: „Od nekretnina u zajedničkom vlasništvu imam stan u kojem živim sa svojim sinovima, a koji je bračna stečevina“. Iako on nije uknjižio svoje pravo suvlasništva, da ta činjenica nikad nije bila sporna među strankama, u prilog čemu da govori činjenica što je on unatoč prestanku braka i bračne zajednice predmetni stan redovito i slobodno koristio kao vlasnik na način da je u njemu boravio kad bi bio u Zadru. Štoviše, da je o svom trošku kroz godine vršio ulaganja u stan, a kako bi isti održao u stanju podobnom za uporabu i svakodnevni život. Da je nakon što mu je narušeno zdravstveno stanje odlučio razriješiti imovinsko pravne odnose sa tuženom pod 3), tako da je istoj putem punomoćnice u siječnju 2022. uputio prijedlog za mirno rješenje spora, odnosno za diobu suvlasničke zajednice isplatom ili na drugi način. Da se po primitku njegovog prijedloga tužena pod 3) obratila pismenom njegovoj punomoćnici kojim je zatražila kraći rok kako bi se usuglasili oko mirnog rješenja spora, no da je to učinila samo radi dobivanja vremena kako bi nezakonito

raspolagala nekretninom. Naime, da je ista 15. veljače 2022. sa njihovim zajedničkim sinovima, ovdje tuženicama po 1-2), zaključila Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju koji je istog dana solemniziran od strane Suzane Hrabra, javnog bilježnika u Zadru pod bojem Ov-1492/2022, a kojim se kao primateljica uzdržavanja obvezala tuženicama pod 1-2) dati u vlasništvo predmetni stan te ih je ovlastila da izvrše upis prava vlasništva na svoje ime, dok su se tuženici kao davatelji uzdržavanja obvezali da istu dosmrtno uzdržavati na način da će joj pružiti svu potrebnu pomoć, njegu i skrb. Da su temeljem tog Ugovora o dosmrtnom uzdržavanju tuženici pod 1-2) uknjižili svoje pravo vlasništva na predmetnom stanu i to svaki za 1/2 dijela, slijedom čega su obuhvaćeni ovom tužbom kao zemljišnoknjižni vlasnici. Kako su tuženici pod 1-2) imali saznanja da predmetni stani nije isključivo vlasništvo tužene pod 3) i da ona nije ovlaštena otuđiti stan, da su isti postupali nezakonito te da ne uživaju pravnu zaštitu u odnosu na uknjiženo pravo vlasništva jer nisu postupali u dobroj vjeri prilikom zaključenja Ugovora o dosmrtnom uzdržavanju sa tuženom pod 3). Slijedom navedenog da podnosi ovu tužbu kojem traži da su utvrdi da je suvlasnik predmetnog stana za 1/2 dijela i da se tuženike pod 1-2) obveže da mu izdaju tabularnu ispravu podobnu za upis tog njegovog prava suvlasništva, a ukoliko sud ne nađe osnovani takav njegov zahtjev da podredno predlaže da sud utvrdi da predmetni stan predstavlja bračnu stečevinu njega i tužene pod 3) i obveže tuženike da trpe da temeljem presude upiše svoje pravo suvlasništva, kao i da im naloži da mu izdaju tabularnu ispravu podobnu za uknjižbu tog njegovog prava. Nadalje tužitelj je predložio da sud donese i privremenu mjeru kojom će se tuženicama pod 1-2) zabraniti otuđenje i opterećenje predmetnog stana, s obzirom da su isti već do sada postupali doložno i poduzimali radnje kako bi ga onemogućili u ostvarenju njegove tražbine, a daljnjim otuđenjem istog bi mu nastala nenadoknadiva šteta.

2. Tuženici pod 1-3) su u odgovoru na tužbu od 05. ožujka 2024. u bitnome naveli da protive tužbenom zahtjevu i prijedlogu da se donese privremena mjera jer je predmetni stan stekla tužena pod 3) na način da njoj dodijeljen na korištenje kao radnici od strane poslodavca Croatia osiguranja d.d., nakon čega je s Gradom Zadrom zastupanim po Fondu za gospodarenje stambenim i poslovnim prostorima Grada Zadra zaključila Ugovor o prodaji stana na kojem postoji stanarsko pravo. Nadalje, da su tuženici pod 1-2) pravo vlasništva predmetnog stana stekli uknjižbom na temelju naplatnog pravnog posla i to Ugovora o dosmrtnom uzdržavanju kojeg su sklopili postupajući s povjerenjem u zemljišnu knjigu, u kojoj je kao isključiva vlasnica stana bila upisana njihova majka Mirjana Stanić, ovdje tužena pod 3). Da oni nisu imali saznanja da predmetna nekretnina predstavlja bračnu stečevinu njihovih roditelja jer su držali toga da je taj stan majka dobila od Croatia osiguranje d.d., gdje je bila zaposlena dugi niz godina. Da je nejasno odakle zaključak tužitelja kada tvrdi da je nesporno da su tuženici pod 1-2) imali saznanja kako je nekretnina bračna stečevina te da nisu postupali u dobroj vjeri prilikom zaključenja Ugovora o dosmrtnom uzdržavanju, s obzirom da sam tužitelj potvrđuje da o tome nisu imali saznanja u e-mailu koji im je poslao 02. srpnja 2023., a niti je sam od 1999. kada je bračna zajednica faktički prestala postojati, pokretao postupak utvrđenja prava vlasništva tvrdeći da stan predstavlja bračnu stečevinu. Što se tiče tužbenog zahtjeva kojim se traži da se tuženicama pod 1-2) naloži da tužitelju izdaju tabularnu ispravu podobnu za upis prava vlasništva na predmetnom stanu, ističu da je isti svakako neosnovan jer tužitelj svoje pravo ne izvodi iz nikakvog pravnog posla sklopljenog s tuženicama, već na temelju zakona. Nadalje, što se tiče zahtjeva da se donese

privremena mjera zabrane otuđenja i opterećenja stana, ističu da nisu ispunjeni uvjeti za određivanjem takve mjere iz čl. 347. Ovršnog zakona jer tužitelj ničim nije dokazao da tuženici pod 1-2) imaju namjeru isti otuđiti ili opteretiti.

2.1. Slijedom iznesenih prigovora u odgovoru na tužbu, tužitelj je podneskom od 05. prosinca 2024. uredio glavni i eventualni tužbeni zahtjev na način da je isпустиo zahtjev kojim je traži da se tuženike pod 1-2) obveže da mu izdaju tabularnu ispravu podobnu za uknjižbu prava suvlasništva, već je predložio da se tuženike pod 1-2) obveže da trpe da on temeljem presude ishodi upis svog prava uz istodobni upis brisanja tog prava sa njihovih imena. Nadalje, tužitelj je u podnesku od 29. siječnja 2025. u bitnome istakao da je Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju koji su sklopili tuženici pod 1-2) sa tuženom pod 3) ništetan ugovor jer je isti fiktivan. Naime, da je tužena pod 3) unatoč određenim zdravstvenim poteškoćama, sposobna samostalno brinuti o sebi te da joj nije potrebna tuđa njega i pomoć, a niti da ju prima od davatelja uzdržavanja, ovdje tuženika pod 1-2). Da tuženici neistinito prikazuju da se izvršava sadržaj Ugovora o dosmrtnom uzdržavanju jer ne samo da za tim nema potrebe, već isto nije niti izvedivo jer tuženik pod 1) od 1994. samo periodično živi s majkom, s obzirom da je prvo bio na studiju u Opatiji, a da sada živi u inozemstvu, dok tuženik pod 2) radi svog psihičkog stanja nije sposoban na adekvatan način brinuti niti sam o sebi, tako da nije sposoban pružiti bilo kakav oblik skrbi tuženoj pod 3), na što se obvezao ugovorom. Da iz navedenog jasno proizlazi da je Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju koji su stranke zaključile fiktivan te se njegov sadržaj ne izvršava na način kako su se stranke obvezale. Ukoliko se ne bi radilo o fiktivnom ugovoru, da bi isti svakako bio ništetan jer je zaključen iz nedopuštenih pobuda. Naime, da je tužena pod 3) nakon što je zaprimila opomenu pred tužbu od tužitelja u kojoj traži podjelu bračne stečevine, dopisom od tužitelja zatražila kraći rok kako bi mirnim putem riješili podjelu bračne stečevine, međutim sve s ciljem da otuđi nekretninu, pa da je neposredno nakon što je punomoćnici tužitelja dostavila citirani dopis zaključila Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju sa tuženicima pod 1-2), koji su na temelju tog ugovora uknjižili svoje pravo vlasništva. Dakle, ukoliko ugovor zaključen između tuženika ne bi bio fiktivan, da su svakako bile nedopuštene pobude zaključenja tog pravnog posla jer je namjera tuženika bila osujetiti njegovo pravo vlasništva, iako im je bilo poznato da se radi o bračnoj stečevini te da njemu pripada 1/2 dijela nekretnine, a s obzirom da se radi o najbližim članovima obitelji koji su živjeli u predmetnoj nekretnini s njim i tuženom pod 3), pa im je bilo poznato na koji način je nekretnina stečena. Slijedom navedenog da predlaže da sud o navedenim prigovorima, odnosno o pitanju ništetnosti predmetnog Ugovora, odluči kao o prethodnom pitanju.

2.2. U odnosu na istaknuti prigovor ništetnosti Ugovora o dosmrtnom uzdržavanju zbog nedopuštene pobude tuženici su u podnesku od 07. travnja 2025. u bitnome naveli da tužitelj uopće ne obrazlaže u čemu bi se sastojala nedopuštenost pobude, već taj razlog navodi na temelju vlastite ocjene. Da je razlog, odnosno motiv za sklapanje tog Ugovora između tuženika pod 1-2) kao davatelja uzdržavanja i njihove majke, ovdje tužene pod 3), kao primateljice uzdržavanja, bio isključivo loše zdravstveno stanje tužene pod 3). Naime, da se ista već skoro punih dvadesetak godina i to permanentno liječi od depresije te konstantno uzima kroničnu antidepresivnu i anksiolitičku terapiju, u prilog čemu je dostavljena i liječnika svjedodžba. Ukoliko tužitelj sumnja u valjanost te isprave, da mu uvijek ostaje

predložiti pribavu cjelokupne medicinske dokumentacije za tuženu pod 3), kao i predložiti njezino psihijatrijsko vještačenje.

3. Na ročištu održanom dana 21. kolovoza 2025. saslušani su tužitelj i tuženik pod 1) kao stranke. Tuženici pod 2-3) nisu saslušani u ovom postupku jer nisu pristupili sudu, iako su bili uredno obavješteni da će se provoditi taj dokaz.

3.1. U daljnjem tijeku postupka pozvan je tužitelj da u spis dostavi dokaze na koje se pozvao u tužbi i to dopis tužene upućen njegovoj punomoćnici kojim je ista zatražila kraći rok radi postizanja mirnog rješenja spora. Tužitelj predmetni dopis nije dostavio tvrdeći da je isti nestao prilikom provale u njegove prostorije koje je koristio u Zagrebu, s tim da je istakao da smatra da je taj dokaz irelevantan s obzirom da nije sporno da je dopis kojim se predlaže podjela bračne stečevine poslan tuženoj pod 3) preporučenom pošiljkom 14. listopada 2021., u prilog čemu dostavlja Potvrdu o primitku, pa kako se to pismeno nije vratilo pošiljatelju, odnosno njegovoj punomoćnici, da znači da ga je tužena pod 3) zaprimila. Isto tako, da je tuženik pod 1) Saša u svom iskazu naveo da su ga nazvali majka i brat da ga pitaju „da li je i on dobio dopis“ te da je „Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju potpisan na traženje majke kojoj je to savjetovao odvjetnik, a da je to njemu bilo glupo jer je taman odlazio iz RH.“ Dakle, da je tužena pod 3) imala saznanja o njegovim daljnjim koracima.

4. Kako su provedeni svi dokazi predloženi do zaključena pripremnog ročišta, to je zaključeno sa raspravljanjem u ovoj pravnoj stvari.

5. U dokaznom postupku izvršen je uvid u Ugovor br. 4526 o prodaji stana na kojem postoji stanarsko pravo od 23. svibnja 1995. (l.s. 7-9), Nalog o prijenosu potraživanja po oročenom deviznom depozitu izdan Splitskoj banci d.d. 31. svibnja 1995. (l.s. 10), pravomoćnu Presudu ovog suda poslovni broj P-1377/07 od 08. veljače 2008. (l.s. 11-13), Zapisnik sastavljen 13. ožujka 2007. u predmetu koji se vodio pred ovim sudom pod posl. br. P-218/07 radi razvoda braka (l.s. 14-15), Dopis naziva „Podjela bračne stečevine“ (l.s. 16-17), Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju ovjeren 15. veljače 2022. od strane Suzane Hrabre javne bilježnice u Zadru pod br. Ov-1492/22 (l.s. 19-21), Zk. izvadak za zk. ul. 13303 k.o. Zadar sa stanjem na dan 05. ožujka 2024. (l.s. 42-43), e-mail od 30. svibnja 2023. (l.s. 44), Potvrdu i izjavu od 11. lipnja 2004. ovjerenu istog dana od strane Dušana Kvartuča javnog bilježnika u Biogradu na Moru pod bojem OV-3342/04 (l.s. 52), Odluku o davanju stana na korištenje od 19. ožujka 1986. (l.s. 53-54, 108-109 i 114-115), Uvjerenje o prebivalištu od 16. svibnja 1995. (l.s. 55 i 112), Rješenje MUP, PU Zadarske od 19. listopada 2020. (l.s. 56-58), Uvjerenje o prebivalištu od 16. rujna 2021. (l.s. 59), Pismo Mirjani sa prilogom i potvrdom o primitku te povratnicom od 03. srpnja 2023. (l.s. 60-63), Liječničku svjedodžbu od 26. studenog 2024. (l.s. 64), ZK. izvadak za zk. ul. 321, 606, 607, 198, 200, 2669, 3023, 609, 3559, 4204, 4332 i 2303 sve k.o. Ugljan i sve sa stanjem na dan 19. prosinca 2024. (l.s. 70-88), Suglasnost stanara drugom stanaru za kupnju stana iz 1995. (l.s. 104, 106 i 110-111), Popis isprava koje se trebaju predati uz zahtjev za sklapanje kupoprodajnog ugovora (l.s. 107 i 113), dana 21. kolovoza 2025. saslušao tužitelja i tuženika pod 1) Sašu Stanića kao stranke (l.s. 127-132) te izvršio uvid u Potvrdu po primitku od 14. listopada 2021. (l.s. 148).

6. Tužitelj glavnim tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi da je on suvlasnik za 1/2 dijela stana stan na trinaestom katu zgrade u Zadru, na adresi Velebitska 2, izgrađenoj na dijelu čest. zem. 4781/8 k.o. Zadar (E-53) te da se obveže tuženike pod 1-2) da trpe uknjižbu tog njegovog prava, dok eventualnim tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi da je predmetni stan bračna stečevina njega i tužene pod 3) svakog za 1/2 suvlasničkog udjela te da se obveže tuženike pod 1-2) da trpe uknjižbu tog njegovog prava.

6.1. Tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na tvrdnji da je predmetni stan bračna stečevina jer je kupljen za vrijeme trajanja bračne zajednice i novcima stečenim radom u toj zajednici te da je ništetan Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju kojim je tužena pod 3) raspolagala tim stanom u korist tuženika pod 1-2) jer sklopljen samo kako bi se njega onemogućilo u ostvarenju njegovih prava.

6.2. Tuženici pod 1-3) su se usprotivili tužbenom zahtjevu tvrdeći da je predmetni stan vlastita imovina tužene pod 3) koji je stakla na način da joj je dodijeljen na korištenje kao radnici od strane poslodavca Croatia osiguranja d.d., nakon čega je s Gradom Zadrom zaključila Ugovor o prodaji stana na kojem postoji stanarsko pravo, dok su tuženici pod 1-2) pravo vlasništva predmetnog stana stekli uknjižbom na temelju naplatnog pravnog posla i to Ugovora o dosmrtnom uzdržavanju kojeg su sklopili postupajući s povjerenjem u zemljišnu knjigu u kojoj je kao isključiva vlasnica stana bila upisana njihova majka Mirjana Stanić, ovdje tužena pod 3).

6.3. Dakle, među strankama je nesporno:

- da je predmetni stan stečen temeljem Ugovora br. 4526 o prodaji stana na kojem postoji stanarsko pravo od 23. svibnja 1995. sklopljenim između tužene pod 3) Mirjane Stanić i Grada Zadra,
- da je kao vlasnica stana u zemljišnoj knjizi bila upisana samo tužena pod 3) za cijelo,
- da je tužena pod 3) u međuvremenu raspolagala tim stanom temeljem Ugovora o dosmrtnom uzdržavanju sklopljenim sa ovdje tuženicima pod 1-2), zajedničkim sinovima stanaka, kao davateljima uzdržavanja, ovjerenim 15. veljače 2022. od strane Suzane Hrabre javne bilježnice u Zadru pod br. Ov-1492/22,
- da su u vrijeme podnošenja tužbe kao suvlasnici predmetnog stana upisani tuženici pod 1-2) svaki za 1/2 dijela.

već je sporno:

- da li je predmetni stan bračna stečevina,
- da li su tuženici pod 1-2) prilikom sklapanja Ugovora o dosmrtnom uzdržavanju postupali u dobroj vjeri sa povjerenjem u zemljišne knjige,
- da li je Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju fiktivan, odnosno prividan te da li je sklopljen iz nedozvoljene pobude.

7. S obzirom na sporne činjenice među strankama, prvenstveno je trebalo utvrditi da li predmetni stan predstavlja bračnu stečevinu.

7.1. Uvodom u pravomoćnu Presudu ovog suda poslovni broj P-1377/07 od 08. veljače 2008. utvrđeno je da su tužitelj i tužena pod 3) Mirjana bili u braku od 24. siječnja 1950. do 25. ožujka 2008. kada je postala pravomoćna Presuda kojom je brak razveden, s time da je njihova bračna zajednica prestala još 1999.

7.2. Slijedom navedenog i nesporne činjenice da je predmetni stan kupljen temeljem Ugovora br. 4526 o prodaji stana na kojem postoji stanarsko pravo od 23. svibnja 1995., ovdje su relevantne odredbe Zakona o braku i porodičnim odnosima ("Narodne novine" broj 11/78, 27/78, 45/89, 59/90 i 25/94, u daljnjem tekstu: ZBPO) koji je bio na snazi u vrijeme stjecanja predmetne nekretnine.

7.3. Odredbom čl. 271. ZBPO propisano da je imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine, njihova zajednička imovina.

7.4. Uvidom u odluku o davanju stana na korištenje od 19. ožujka 1986. utvrđeno je da je istom Croatia – Zagreb, Fijala Zadar, Mirjani Stanić, ovdje tuženoj pod 3), kao svojoj radnici, dala na korištenje stan u Zadru, Velebitska 2, 13 kat, površine 57 m², uz naznaku da se stan daje na korištenje i za članove njezinog porodičnog domaćinstava Stanić Nevena, muža, ovdje tužitelja i Stanić Sašu – sina, ovdje tuženika pod 1).

7.5. Uvidom u Suglasnost stanara drugom stanaru za kupnju stana iz 1995. utvrđeno je da je istom Neven Stanić, ovdje tužitelj, dao svojoj supruzi Mirjani Stanić, ovdje tuženoj pod 3), suglasnost da otkupi stan u Zadru na adresi Velebitska 2, površine 57 m².

7.6. Uvidom u uvjerenje o prebivalištu od 16. svibnja 1995. utvrđeno je da je izdano Nevenu Staniću, ovdje tužitelju, od strane MUP, Policijske uprave Zadarsko-kninske u svrhu otkupa stana, a kojim se potvrđuje da isti ima prijavljeno prebivalište od 05. ožujka 1987 u Zadru na adresi Velebitska 2.

7.7. Uvidom u Ugovor br. 4526 o prodaji stana na kojem postoji stanarsko pravo od 23. svibnja 1995., sklopljenim između tužene pod 3) Mirjane Stanić i Grada Zadra, utvrđeno je da je kupoprodajna cijena predmetnog stana iznosila 33.899,75 kn.

7.8. Uvidom u Nalog o prijenosu potraživanja po oročenom deviznom depozitu izdanom Splitskoj banci d.d. 31. svibnja 1995. utvrđeno je da je istim izvršena isplata cjelokupne kupoprodajne cijene te da se na Nalogu nalazi potpis koji je izgledom istovjetan potpisu ovdje tužitelja koji se nalazi na punomoći izdanoj njegovom punomoćniku u ovom postupku (l.s. 10 i 18), dok se na Nalogu ne nalazi potpis koji bi bio izgledom istovjetan potpisu Mirjane Stanić, ovdje tužene pod 3), koji se nalazi na Ugovor br. 4526 o prodaji stana i Ugovoru o dosmrtnom uzdržavanju te punomoći koju je izdala punomoćniku u ovom postupku (l.s. 8, 20 i 38).

7.9. Uvidom u Zapisnik sastavljen 13. ožujka 2007. u predmetu koji se vodio pred ovim sudom pod posl. br. P-218/07 radi razvoda braka, utvrđeno je da je

Mirjana Stanić, ovdje tužena pod 3), u tom postupku kao tužiteljica dala izjavu o imovnom stanju u kojoj je između ostalog navela da od nekretnina u zajedničkom vlasništvu ima stan u kojem živi sa svojim sinovima, a koji je bračna stečevina.

7.10. Uvidom u Potvrdu i izjavu od 11. lipnja 2004. ovjerenu istog dana od strane Dušana Kvartuča javnog bilježnika u Biogradu na Moru pod bojem OV-3342/04 utvrđeno je da je istom Neven Stanić, ovdje tužitelj, potvrdio primitak iznos od 80.000,00 kn od Mirjane Stanić, ovdje tužene pod 3), s rokom vraćanja do 10. kolovoza 2004., uz obvezu da ukoliko ne vrati pozajmljeni novac do dogovorenog roka, ustupa svoj suvlasnički dio zajedničkog stana u Zadru, Velebitska ulica br. 2., 13 kat i odriče ga se u korist Mirjane Stanić bez dodatne naknade.

7.11. Iz iskaza tužitelja danog u ovom postupku proizlazi da su on i tužena pod 3) Mirjana zaključili brak 13. ožujka 1976. u kojem su dobili 2 sina i to 05. lipnja 1978. Sašu i 01. travnja 1986. Da je stan koji je ovdje predmet spora kupljen 1995. i to novcem koji je on do tada uštedio radeći tijekom braka koji je isplaćen jednokratno. Da je Ugovor o kupoprodaji sklopila Mirjana jer je ona bila nositelj stanarskog prava, međutim da ona taj stan ne bi dobila da nije s njim bila u braku i imala sina, zbog bodova koje je na taj način stekla. Da je za vrijeme braka i Mirjana radila i to s dugo godina u Croatia osiguranju, a nakon toga kod njega u firmi sve do penzije, s tim da se ne sjeća kada je u istu otišla. Da je primarnu skrb o djeci dok su bila mala, kao i o kućanstvu, vodila Mirjana, dok je on o obitelji brinuo financijski. Da su nakon razvoda braka u stanu ostali živjeti Mirjana i Mario, dok je Saša povremeno dolazio. Da on i Mirjana prije i neposredno nakon razvoda braka, nisu nikada pričali o ovom stanu, sve dok nije on od Mirjane posudio novac kada je povrat istog garantirao svojom polovicom tog stana, što je Mirjana prihvatila, s tim da se prethodno o tome konzultirala s odvjetnikom. Da su sinovi bili upoznati o načinu kako je stečen ovaj stan, s obzirom da se u obitelji o tome pričalo jer su za stjecanje stana vođeni sudski postupci u kojima je on zastupao Mirjanu. Da je u e-mailu od 30. svibnja 2023. naveo da polazi od toga da sinovi u vrijeme sklapanja Ugovora o dosmrtnom uzdržavanju, nisu znali da je stan zajedničko vlasništvo obaju roditelja, kako sinovi ne bi pomislili da mogu biti kazneno odgovorni za svoje postupanje, međutim da to što je napisao zapravo nije točno. Da je on sa Sašom pričao o ovom stanu s obzirom da je tijekom godina s njime pričao o svim životnim stvarima, pa tako i o ovom stanu. Naime, da je on inzistirao da sinovi znaju kako je stečen taj stan i o njegovim ulaganjima koje je izvršio u isti. Da je on već posljednjih godina, prije nego što je brak formalno razveden presudom, prestao dolaziti u taj stan kako bi izbjegao bilo kakvu negativnu situaciju, kada je većinu vremena provodio u Zagrebu zbog poslovnih obveza, dok je u stan samo povremeno došao prespavati, a nakon što je brak formalno razveden da je prestao dolaziti uopće.

7.12. iz iskaza tuženika pod 1) Saše Stanića proizlazi da su problemi u bračnim odnosima njegovih roditelja počeli su prije razvoda braka u vrijeme kada je ona išao u 3. srednje te se otac po njegovom mišljenju već tada u studenom 1995. odselio iz stana. Da je nakon toga otac još jedno vrijeme znao dolaziti preko vikenda prespavati u stan, međutim s vremenom da je i to prestao činiti. Da je on 1996. otišao studirati u Opatiju te da se pri kraju fakulteta vratio u Zadar i živio u tom stanu još godinu-dvije dana. Da je nakon toga sve do 2012. zbog naravi svog posla i organizacije života u stanu živio samo određene periode tijekom godine, a da od

2012. više ne živi tu, ali da redovito dolazi. Da je ovaj stan po kazivanju ili majke ili oca, da se više ne sjeća, majka dobila od Croatia osiguranja, s tim da su se prethodno morali voditi postupci da bi ona ostvarila to pravo jer se godinama događalo da kada bi ona došla na red da dobije stan da bi je preskočili. Da otac sa njime nikada nije konkretno razgovarao o vlasništvu ovoga stana. Naime, da je komunikacija njega i oca bila rijetka, pa da je tako u vrijeme dok je još studirao otac sa njim komunicirao samo jedanput u 6 mjeseci, slijedećih 10-ak godina jedanput u godinu i pol dana, a zadnjih 8-10 godina gotovo nikako. Dakle, da nije točno da je otac prije podnošenja ove tužbe, osim e-maila kojeg je poslao 2023., komunicirao sa njim u pogledu rješavanja pitanja vlasništva ovoga stana.

8. Cijeneći sve dokaze zajedno i svaki zasebno, ovaj sud je našao da predmetni stan otkupljen za potrebe tužene pod 3) i njezine obitelji, tadašnjeg supruga Nevena, ovdje tužitelja i sina Saše, ovdje tuženika pod 1) i to uz suglasnost tužitelja, a kako to proizlazi iz materijalne dokumentacije u spisu kojoj je ovaj sud poklonio vjeru jer iste niti stranke nisu osporavale. Nadalje, ovaj sud je našao da je stan kupljen novcima stečenim radom tijekom trajanja bračne zajednice tužitelja i tužene pod 3) jer je u tom dijelu poklonio vjeru iskazu tužitelja, s obzirom da je isti iskazivao o okolnostima koje su mu osobno poznate te je njegov iskaz našao sukladnim sa materijalnom dokumentacijom u spisu. Slijedom navedenog, predmetni stan sukladno odredbi čl. 271. ZBPO predstavlja zajednički imovinu tužitelja i tužene pod 3), a kako je potvrdila i sama tužena u svojoj izjavi o imovnom stanju danoj u postupku koji se vodio pred ovim sudom radi razvoda braka.

8.1. Naime, to što je predmetni stan dodijeljen od strane poslodavca na korištenje tuženoj pod 3) kao radnici i potom omogućen otkup, isti samim time nije postao njezina vlastita imovina, kako to tvrde tuženici pod 1-3), već je relevantno kojim sredstvima je plaćana njegova kupoprodajna cijena, a ovaj sud je našao da se radi o novcima stečenim radom za vrijeme trajanja bračne zajednice, kako tvrdi tužitelj svom iskazu, dok tuženici pod 1-3) u spis nisu dostavili dokaze koji bi osporili te njegove navode, a iz Naloga o prijenosu potraživanja po oročenom devizom depozitu proizlazi da su novci isplaćeni sa njegovog računa.

9. Odredbom čl. 277. st. 2. ZBPO propisano je da svojim udjelom u zajedničkoj imovini jedan bračni drug ne može samostalno raspolagati, niti ga opteretiti pravnim poslom među živima.

9.1. Kako je odredba čl. 277. st. 2. ZBPO prisilna odredba, zaključivanje pravnog posla protivno istoj ima za posljedicu ništavost (ništetnost) tog pravnog posla.

9.2. Kako s jedne strane tuženici pod 1-3) tvrde da je predmetni stan vlastita imovina tužene pod 3), a s druge strane je tužitelj podnio ovu tužbu radi utvrđenja prava vlasništva na predmetnom stanu, to je ovaj sud našao da tužena pod 3) Mirjana nije imao suglasnost tužitelja za sklapanje predmetnih poslova te da tužitelj na te poslove nije niti naknadno pristao.

9.4 Dakle, kako je tužena pod 3) Mirjana s tuženicima pod 1-2) sklopila Ugovor o doživotnom uzdržavanju kojim je raspolagala predmetnim stanom sama, bez tužitelja i bez da je imala njegovu suglasnost, niti ju je naknadno dobila, ovaj sud

je našao da je takvo postupanje tužene pod 3) bilo protivno odredbi čl. 277. st. 2. ZBPO, što bi predmetni ugovor činilo ništavnim. Međutim, sukladno stavu Ustavnog suda zauzetom u odluci posl. broj U-III-103/2008 od 14. lipnja 2011. kada je riječ o pravnom poslu kojeg je sklopio jedan bračni drug, a predmet kojeg je zajednička imovina bračnih drugova, takav posao nije ništetan samo zbog toga što je riječ o zajedničkoj imovini bračnih drugova, već u svakom pojedinom slučaju, uzimajući u obzir osobite okolnosti svakog konkretnog slučaja, valjanost pravnog posla treba procjenjivati ovisno o ponašanju, savjesnosti i dobroj vjeri svih sudionika određenog pravnog posla, uključujući i savjesnost i poštenje treće osobe.

9.5. Iz odluke Ustavnog suda posl. br. U-III-103/2008 proizlazi da je ista donesena u slučaju kada su u sukob došla dva načela i to opće pravno načelo da nitko na drugog ne može prenijeti više prava nego ga sam ima i načelo povjerenja u zemljišne knjige. Nadalje, proizlazi da se stav da je u svakom konkretnom slučaju kod raspolaganja nekretninom koja se nalazi u zajedničkom vlasništvu samo od strane jednog zajedničara treba utvrđivati savjesnost svih ugovornih strana kao i treće osobe, temelji na odredbama Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne Novine 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/2009, 90/10, 143/12, 152/14 i 81/15, dalje - ZVSP) koji reguliraju zajedničko vlasništvo i to odredbi čl. 61. st. 2. kojom je propisano da iznimno, a radi zaštite povjerenja u pravnom prometu, treća osoba može, na temelju pravnoga posla koji nije sklopljen sa svim zajedničarima, steći pravo vlasništva na nekretnini pod pretpostavkama pod kojima se štiti povjerenje u zemljišne knjige ako vlasništvo nije bilo upisano u zemljišnim knjigama kao zajedničko. Naime, polazeći od načela zaštite povjerenja trećih u pravnom prometu, da će u takvoj situaciji treća osoba valjano steći pravo vlasništva na cjelokupnoj zajedničkoj imovini ako se utvrdi da je ta treća osoba pošten i stjecatelj, odnosno da je postupala u skladu s načelom povjerenja u zemljišne knjige. Dakle, da je za prosudbu o pravnoj valjanosti, odnosno nevaljanosti raspolaganja zajedničkom imovinom u odnosu na treće osobe bitna savjesnost i poštenje te treće osobe.

9.6. Tužitelju povijesnom dijelu tužbe tvrdi da tuženici pod 1-3) nisu bili savjesni jer su Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju sklopili nakon što je tužena pod 3) u siječnju 2022. dobila poziv njegove punomoćnice radi mirnog rješenja u pogledu podjele bračne stečevine, tražeći dopisom dodatan rok radi usuglašavanja, koji je iskoristila za sklapanje ugovora sa tuženicima pod 1-2) kojim je raspolagala predmetnim stanom u njihovu korist, iako su isti znali da je taj stan bračna stečevina.

9.7. Tuženici pod 1-3) tvrde da tužena pod 3) predmetni dopis nije dobila te da su tuženici pod 1-2) smatrali da je predmetni stan od tužene pod 3) jer je istog dobila od svog poslodavca Croatia osiguranja i jedina bili upisna u zemljišnoj knjizi, dok tužitelj od prestanka bračne zajednice 1999. nije pokretao bilo kave postupka vezane uz taj stan, niti je kada s njima pričao o tom stanu, sve dok 2023. nisu dobili njegov e-mail.

9.8. Uvidom u Dopis naziva „Podjela braće stečevine“ utvrđeno je da u istome nema naznačenog datuma kada je isti sastavljen, dok je uvidom u Potvrdu o primitku (l.s. 148) za koju tužitelj tvrdi da se radi o predaji pošti upravo tog dopisa utvrđeno da na toj potvrdi nije navedeno koji dopis se šalje te da ta pošiljka nije poslana sa

povratnicom.

9.9. Uvidom u e-mail od 30. svibnja 2023. utvrđeno je da je isti napisao tužitelj svojim sinovima Saši i Mariu, ovdje tuženicama pod 1-2), u kojem je naveo da ovog časa polazi od toga da oni nisu znali da je stan zajedničko vlasništvo obaju roditelja po 1/2 dijela kao bračna stečevina. Nadalje je utvrđeno da isti u tom e-mailu detaljno navodi da je on platio u cijelosti jednokratno cijenu otkupa stana te da nabraja sva ostala ulaganja koja je učinio u tom stanu, kao u kući roditelja njihove majke, ovdje tužene pod 3), na Boriku (l.s. 44).

9.10. Uvidom u „Pismo Mirjani“ od 02. srpnja 2023. sa priložima, potvrdom o primitku i povratnicom, utvrđeno je da je istim tužitelj ovdje tuženoj pod 3) poslao e-mail koji je prethodno 30. svibnja 2023. poslao tuženicama pod 1-2) i tužbu uz upozorenje da istu ima namjeru predati sudu ukoliko ne postignu dogovor. Nadalje je utvrđeno da je sve navedeno predao pošti 03. srpnja 2023. te da je isto tužena pod 3) zaprimila 07. srpnja 2023. (l.s. 60-62).

9.11. Cijeneći sve navedeno zajedno sa iskazima tužitelja i tuženika pod 1), ovaj sud je našao da tužitelj nije dokazao da su tužena pod 3) Mirjana nakon što je zatražila dodatan rok od njegove punomoćnice sklopila Ugovor o doživotnom uzdržavanju sa tuženicama pod 1-2) kojim je raspolagala predmetnim stanom jer u spisu nema dokaza da je ista taj dopis doista zaprimila, kao niti da je od njegove punomoćnice tražila dodatan rok za usuglašavanje. Naime, iz Potvrde o primitku od 14. listopada 2021. nije moguće utvrdi što se istim točno slalo tuženoj pod 3), niti da li je isto tužena pod 3) uopće zaprimila jer pošiljka nije poslana sa povratnicom. Čak niti činjenica da se pošiljka nije vratila punomoćnici tužitelja, kako ista tvrdi, ne znači da je istu tužena doista zaprimila, a tužitelj u spis nije dostavio dopis tužne pod 3) kojim se po njegovim tvrdnjama ona očitovala na prijedlog diobe. Osim toga, tužitelj u povijesnom dijelu tužbe navodi da je dopis kojom je tuženu pod 3) pozvao na mirno rješenje pitanje diobe bračne stečevine ista zaprimila u siječnju 2022., da bi kasnije tijekom postupka tvrdio da bi to bilo u listopadu 2021., pa su u tom dijelu njegovi navodi kontradiktorni i time neuvjerljivi.

9.12. Nadalje, tužitelj pogrešno zaključuje da iz iskaza tuženika pod 1) proizlazi da je tužena pod 3) primila sporni dopis kada isti navodi da su ga nazvali majka i brat da ga pitaju „da li je i on dobio dopis“, a s obzirom da iz njegovoj iskaza jasno proizlazi da se predmetni razgovor dogodio na ljeto 2023., pa je jasno da se zapravo radi o „Pismu Mirjani“ koje je tužitelj poslao preporučeno sa povratnicom, a kojim je tuženoj pod 3) dostavio e-mail koji je prethodno poslao tuženicama pod 1-2) u svibnju 2023. (l.s. 60-62).

9.13. Također, tužitelj nije dokazao da su tuženici pod 1-2) znali da je predmetni stan bračna stečevina njega i tužene pod 3), s obzirom da je sam u e-mailu od 30. svibnja 2023. naveo da polazi od toga da oni nisu znali za tu činjenicu. Njegovo naknadno obrazloženje da je taj navod iz e-maila neistinit i da ga je samo naveo kako djeca ne bi mislila da mogu biti kazneno odgovorna za svoje postupanje, ovaj sud je našao neuvjerljivim i usmjerenim ka ostvarenju uspjeha u sporu. Osim toga, ovaj sud je našao neuvjerljivim i tvrdnje tužitelja da je on sa sinovima pričao o ovom stanu jer je želio da znaju za sva njegova ulaganja jer je tuženik pod 1) isto

osporio, a navedeno je i kontradiktorno sadržaju e-maila od 30. svibnja 2023. u kojem tužitelj dio o načinu otplate stana i svim ulaganjima započinje riječima „Draga djeco, ako možda ne znate“. Naime, da je tužitelj doista prišao sa tuženicama pod 1-2) o načinu stjecanja stana i ulaganjima, tada bi bilo logično da isto započne riječima „Draga djeco, kao što već znate“, a ne riječima „ako možda ne znate“.

9.14. Slijedom navedenog, ovaj sud je poklonio vjeru tuženicama pod 1-2) da su isti smatrali da stan mamin, odnosno od ovdje tužena pod 3) kojeg je ona dobila od svog poslodavca Croatia osiguranja i da su oni kada su s njom sklopili Ugovor o dosmrtnim uzdržavanju postupali u dobroj vjeri, s obzirom da je isto sukladno materijalnoj dokumentaciji koja se nalazi u spisu te da tužena pod 3) bila upisna kao isključiva vlasnica predmetnog stana, a da tužitelj od razvoda 2008. nije više dolazio u taj stan, niti je išta potraživao, pa isti nisu niti imali razloga sumnjati da tužitelj polaže ikakva prava na njega, a kako navodi i sam tužitelj u svom e-mailu koji im je uputio 30. svibnja 2023.

10. Nadalje, tužitelj tvrdi da bi Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju od 15. veljače 2022. bio ništetan s obzirom da je fiktivan ili barem sklopljen iz nedopuštene pobude, kako bi ga se onemogućilo u ostvarivanju njegovog prava.

10.1. Ovdje je prije svega na navesti da prividnost ugovora istog ne čini ništetnim, već se radi o ugovor u koji uopće nije niti nastao jer se stranke nisu usuglasile o bitnim sastojcima ugovora (Vrhovni sud RH, Rev-235//15 od 02. veljače 2016.). Tužitelj tvrdi da je govor o dosmrtnom uzdržavanju od 15. veljače 2022. fiktivan, odnosno prividan jer se isti niti ne može izvršavati, s obzirom da tuženik pod 1) živi u inozemstvu, a da je tuženik pod 2) nesposoban zbog svoje ovisnosti o virtualnom svijetu brinuti se sam o sebi te da je uz to tužena pod 3) unatoč zdravstvenom problemima koje je prije imala sada funkcionalna, pa da joj nije potrebna tuđa njega i pomoć.

10.2. Uvidom u Liječničku svjedodžbu izdanu 26. studenog 2024. od strane Bernarde Kaurlo dr. med. opće medicine, utvrđeno je da je Mirjana Stanić, ovdje tužena pod 3), razvedena umirovljenica koja se liječi od depresije 18 godina u kontinuitetu uz konstantno uzimanje kronične antidepresivne i anksiolitičke terapije.

10.3. Uvidom u Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju od 15. veljače 2022. utvrđeno je da su se ovdje tuženici pod 1-2) obvezali da će tuženu pod 3) uzdržavati na način da će joj pružiti svu potrebnu pomoć, njegu i skrb, kao što su to činili i do sada, a zbog bolesti je po potrebi voditi i liječnicima, nabavljati lijekove koje joj propiše liječnik te nakon njezine smrti organizirati joj pogreb i pokopati je u obiteljsku grobnicu u skladu sa mjesnim običajima, sve o svojem trošku.

10.4. Iz iskaza tuženika pod 1) Saše proizlazi da je majka, ovdje tužena pod 3), posljednjih 20 godina zdravstveno loše jer boluje od kliničke depresije. Koliko se on sjeća da je majka upala u kliničku depresiju kada je ostala živjeti sama, nakon što je brat otišao studirati u Varaždin. Da se njezino stanje pogoršava posljednjih 5 godina te da je ista zbog takvog stanja izričito zabrinuta za budućnost. Da on osobno nije sudjelovao u ideji da se sklopi ugovor o dosmrtnom uzdržavanju, već da su ga samo pozvali da ga isti dođe potpisati te da misli da je sklapanje tog ugovora predložio

odvjetnik jer on osobno nikada nije ni čuo za takvu vrstu ugovora. Da je on pristao sklopiti ugovor zbog majke jer je ona stvarno loše, iako je njemu to bilo bez veze jer je već bio na putu za odseliti iz Hrvatske, a što je i učinio krajem 2023. Da on o ovome s majkom nije razgovarao niti kada je došao potpisati ugovor, kao niti s bratom. Da je majka posljednjih godina funkcionalna s obzirom na svoju bolest, da pije terapiju uz koju je uspjela postići ravnotežu u svakodnevnom funkcioniranju tako da se uspije ujutro natjerati da izađe iz kuće, ode u dućan, svaki dan malo počisti i sama si kuha, kao što i sama uzima propisane terapije. Da on posljednjih godina ne pomaže majci financijski na način da joj šalje novce, međutim kada mu ona kaže da joj nešto treba da joj onda on to kupi, poput televizije, klime i sl. te da s njome redovno razgovara jedan put tjedno u trajanju od dva sata. Da brat radi samo povremeno, međutim da na taj način uspije zaraditi dovoljno za sebe. Da brat puno vremena provodi u virtualnom svijetu, međutim da to nema veze sa ovisnošću jer je u potpunosti funkcionalan u svakodnevnom životu te koliko on zna da isti sudjeluje u troškovima kupovanja hrane, dok majka sama plaća režije.

10.5. Cijeneći sve provedene dokaze zajedno i svaki zasebno, ovaj sud je našao da tužitelj nije dokazao da je Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju prividan, već da se isti izvršava onako kako je i ugovoren. Naime, predmetnim ugovorom nije ugovorena zajednica života primatelja i davatelja uzdržavanja, tako da okolnost što tuženik pod 1) Saša živi u inozemstvu nije pravno relevantna. Tuženik pod 1) svoje obveze iz ugovora izvršava na način da majci osigura ono što joj po potrebi u vidu nekih većih investicija, poput kupovine klima uređaja televizije i sl. kao i redovnim telefonskim kontaktima, dok tuženik pod 2) svoju obvezu izvršava kroz zajednicu života sa majkom, na koji način joj svakako pruža psihološku pomoć da ne bude sama, a što je prvenstveno i uzrokovalo njezino upadanje u depresiju. Svrha ovakvog ugovora nije samo u materijalnoj sigurnosti i obavljanju kućanskih poslova, već je ista šira i ogleda se u zadovoljavanju i pokrivanju svih potreba jedne osobe, uključujući i socijalnu uključenost, stoga to što tužena pod 3) trenutno sama kuha i sama odlazi u kupovinu namjernica, ne znači da je joj nije potrebna pomoć i podrška u psihološkom ili nekom drugom smislu, naročito s obzirom da se radi o osobi koja boluje od depresije posljednjih 18 godina.

10.6. Što se tiče pitanja nedopuštenosti pobude za sklapanjem ugovora, za istaći je da pobude iz kojih je ugovor sklopljen u pravilu ne utječu na njegovu valjanost (čl. 273. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, dalje - ZOO). Međutim, ako je nedopuštena pobuda bitno utjecala na odluku jednog ugovaratelja da sklopi ugovor i ako je to drugi ugovaratelj znao ili morao znati ugovor će biti bez učinka (čl. 273. st. 2. ZOO). Dakle, da bi pobuda bila relevantan razlog za ništetnost ugovora potrebno je da bude nedopuštena i kao takva da je bitno utjecala na odluku jednog suugovaratelja na sklapanje ugovora te da je druga strana za nju znala ili morala znati.

10.7. Cijeneći sve provedene dokaze ovaj sud je našao da tužitelj nije dokazao niti da bi predmetni Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju bio sklopljen iz nedopuštene pobude s ciljem da ga se onemogući da ostvari svoje pravo na predmetnom stanu. Naime, a kako je već prethodno obrazloženo u ovoj presudi, tužitelj nije dokazao da je tužena pod 3) prije sklapanja ovog Ugovora doista zaprimila dopis njegove punomoćnice kojom ju se poziva na mirno rješenje u pogledu

podjele bračne stečevine. Nadalje, kako je također već prethodno obrazloženo u ovoj presudi, ovaj sud je našao da su tuženici pod 1-2) postupali u dobroj vjeri sa povjerenjem u zemljišne knjige smatrajući da je njihova majka, ovdje tužena pod 3) isključiva vlasnica predmetnog stana kojeg je dobila od svog poslodavca Croatia osiguranja. Slijedom navedenog, jasno je da nije ispunjen niti jedan uvjet propisan čl. 273. ZOO.

10.8. Ovdje je za napomenuti da tužitelj problematizira navode tuženika pod 1) da je tužena pod 3) posljednjih godina funkcionalna te postavlja pitanje zašto bi ista uopće zaključivala ugovor o dosmrtnom uzdržavanju, a da to nije učinila svih prethodnih godina kada eventualno nije bila funkcionalna, osim iz razloga da osujeti njegova prava. Ovakav stav tužitelja ovaj sud ne prihvaća jer se ne može osobi koja je psihički bolesna stavljati na teret što u akutnoj fazi svoje bolesti nije poduzimala određene pravne radnje, s obzirom da je pitanje koliko je uopće tada bila sposobna za donošenje bilo kakvih odluka. Upravo u fazama remisije bolesti, kada se funkcije ponovo uspostave, takva osoba može sklapati prave poslove, pa kada se povežu činjenice da je tužena pod 3) prvi puta upala u tešku depresiju u vrijeme kada je ostala sama nakon što je i tuženik pod 2) otišao studirati u drugi grad, sa činjenicom da je u vrijeme kada je donesena odluka da se sklopi ugovor o dosmrtnom uzdržavanju tuženik pod 1) odlučio otići živjeti i raditi u inozemstvo, životno je i logično da je upravo u tom trenutku tužena pod 3) poželjela sklopiti takvu vrstu ugovora kako bi se osigurala da neće ostati sama, već da će se oba sina, pa i onaj koji odlazi u inozemstvo i nadalje skrbiti o njoj.

11. Dakle, kako je ovaj sud nakon provedenog dokaznog postupka našao da u tuženici pod 1-2) prilikom sklapanja Ugovora o doživotnom uzdržavanju postupali u dobroj vjeri s povjerenjem u zemljišne knjige te da taj ugovor nije niti prividan, niti sklopljen iz nedopuštene pobude, to je njihov upis prava vlasništva temeljem takvog pravnog posla valjan, slijedom čega je glavni tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se utvrdi da je suvlasnik predmetnog stana za 1/2 dijela neosnovan, pa ga je valjalo odbiti, a kako je odlučeno u toč. I. izreke ove presude.

12. Kako je odbijen glavni tužbeni zahtjev tužitelja, to je valjalo odlučiti o eventualnom tužbenom zahtjevu.

12.1. Tuženik je eventualnim tužbenim zahtjevom zatražio da se utvrdi da je predmetni stan bračna stečevina njega i tužene pod 3) svakog za 1/2 suvlasničkog udjela te da obveže tuženike pod 1-2) da trpe uknjižbu tog njegovog prava.

12.2. Nakon provedenog dokaznog postupka ovaj sud je našao da je predmetni stan bio zajednička imovina tužitelja i tužene pod 3), a kako je obrazloženo u toč. 7-8.1 obrazloženja ove presude. S obzirom da su tuženici pod 1-2) postupajući u dobroj vjeri sa povjerenjem u zemljišne knjige stekli pravo vlasništva na predmetnom stanu, kako je također prethodno obrazloženo u toč. 9.6-11, to je valjalo u odnosu na njih odbiti i eventualni tužbeni zahtjev kao neosnovan, a kako je odlučeno u toč. III. izreke ove presude.

12.3. Iako je odbijen glavni tužbeni zahtjev tužitelja da se utvrdi da je suvlasnik predmetnog stana te eventualni tužbeni zahtjev u odnosu na tuženika pod 1-2),

tužitelj u odnosu na tuženu pod 3) i dalje ima pravi interes utvrditi da je taj stan bračna stečevina jer o iste, nakon što je ona otuđila stan u cijelosti, može potraživati novčanu protuvrijednost svog suvlasničkog udjela.

12.4. Sukladno odredbom čl. 279. ZBPO svaki bračni drug može za vrijeme trajanja braka ili nakon prestanka braka, tužbom zahtijevati da sud utvrdi koliki je njegov dio u zajedničkoj imovini ili dijelu te imovine ili na pojedinoj stvari iz te imovine.

12.5. Odredbom čl. 281. ZBPO propisano je da se kod utvrđivanja suvlasničkih dijelova udio bračnog druga u zajedničkoj imovini određuje prema njegovom doprinosu u stjecanju te imovine, a da u slučaju spora sud određuje koliki je bio doprinos bračnih drugova, pri čemu vodi računa ne samo o osobnom dohotku i zaradi svakog od bračnih drugova, nego i o pomoći jednog bračnog druga drugome, o radu u domaćinstvu i porodici, brizi oko odgoja i podizanja djece, kao i o svakom drugom obliku rada i suradnje u upravljanju, održavanju i povećanju zajedničke imovine.

12.6. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je i tužena pod 3), poput njega, za vrijeme trajanja bračne zajednice radila, s tim da je uz to vodila primarnu skrb o djeci i kućanstvu. Nadalje iz iskaza tužitelja proizlazi da je on pokrenuo ovaj postupak nakon što je dobio rješenje o mirovini koja mu iznosi svega 300,00 EUR, slijedom čega je ovaj sud zaključio da tužitelj nije imao naročito velika primanja, s obzirom da danas ima toliko malu mirovinu. Slijedom navedenog te činjenice da je tužena pod 3) uz to što je radila, samostalno skrbila o obitelji i kućanstvu, kako tvrdi sam tužitelj, dok je ona samo radio, ovaj sud je našao da je njezin doprinos u stjecanju ovog stana veći od tužiteljevog te da njezin suvlasnički udio predmetnog stana iznosi 2/3, a tužiteljev 1/3.

12.7. Slijedom navedenog, u odnosu na tuženu pod 3) valjalo je djelomično prihvatiti eventualni tužbeni zahtjev za udio od 1/3 suvlasničkog dijela, dok je u preostalom dijelu zahtjev tužitelja odbijen kao neosnovan, a kako je odlučeno kao u toč. II. izreke ove presude.

13. S obzirom da je i glavni i tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na tuženike pod 1-2) koji su sada upisani kao suvlasnici predmetnog stana odbijen kao neosnovan, nisu ispunjenje pretpostavke za donošenje privremene mjere kojom bi im se zabranilo otuđenje i raspolaganje predmetnim stanom, pa je odlučeno kao u toč. I. izreke Rješenja.

14. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. ZPP s obzirom da su stranke djelomično uspjele u parnici. Uzevši u obzir da tužitelj sa glavnim tužbenim zahtjevom uopće nije uspio, a da je sa eventualni tužbenim zahtjevom uspio samo u odnosu na tuženu pod 3) i to djelomično sa 1/3 dijela od traženih 1/2 dijela, što iznosi 66,6 %, ovaj sud je našao da je isti ukupno uspio samo u odnosu na tuženu pod 3) sa 33,3 % (glavni zahtjev 0 + eventualni 66,6 = 66,6 / 2 = 33,3), tako da su tuženici pod 1-2) uspjeli 100 %, a tužena pod 3) sa 66,7 %. Kako su tuženici pod 1-2) uspjeli sa 100% to je istima tužitelj dužan naknaditi cijeli trošak, dok je tuženoj pod 3) koja je uspjela u većoj mjeri od tužitelja od postotka njezinog uspjeha oduzet postotak uspjeha tužitelja, čime se dolazi do postotka od 33,4% u kojem djelu je tužitelj dužan

tuženoj pod 3) naknaditi trošak ovog postupka.

14.1. Sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj 138/23 i 107/25 - dalje: Tarifa), vrijednosti predmeta spora od 13.272,00 EUR, tuženiku pod 1) koja je u ovom postupku bila zastupan po punomoćniku iz redova odvjetnika, valjalo je priznati trošak sastava odgovora na tužbu te sastav podneska od 19. prosinca 2024. i 07. travnja 2025. u iznosu od po 250 bodova (Tbr. 8. t. 1.), zastupanja na ročištu od 05. prosinca 2024., 14. travnja 2025., 21. kolovoza 2025., 29. listopada 2025. od po 250 bodova (Tbr. 9. toč. 1.), zastupanja na ročištu od 06. veljače 2026. i 19. veljače od po 120 bodova koliko je tuženik zatražio (Tbr. 9. toč. 2.), dok mu je za ročište 30. siječnja 2025. od traženih 250 bodova priznao 50 bodova jer je isto odgođeno prije nego se počelo sa raspravljanjem o glavnoj stvari (Tbr. 9. t. 5.).

14.2. Dakle, tuženom pod 1) je priznato ukupno 2040 bodova što iznosi 4.080,00 EUR, s obzirom da vrijednost boda od 2,00 EUR (Tbr. 50), pa je tužitelj obvezan da mu naknadi taj iznos, dok je u preostalom dijelu zahtjev tuženika pod 1) za naknadom troška odbio kao neosnovan, a kako je odlučeno u toč. II. izreke ovog rješenja.

14.3. Nadalje tuženiku pod 2) koji je bio zastupan po istom odvjetniku kao tuženik pod 1) i koji je zatražio naknadu troškova u iznosu koji odgovara 10% povećanja iznosa priznatog za zastupanje tuženika pod 1), to je istome valjalo priznati trošak od 408,00 EUR koliko iznosi 10% od 4.080,00 EUR, pa je tužitelj obvezan da mu naknadi taj iznos, dok je u preostalom dijelu zahtjev tuženika pod 2) za naknadom troška odbio kao neosnovan, a kako je odlučeno u toč. II. izreke ovog rješenja.

14.4. Tuženoj pod 3) koja je bila zastupana po istom odvjetniku kao tuženik pod 1) i koja je zatražila naknadu troškova u iznosu koji odgovara 10% povećanja iznosa priznatog za zastupanje tuženika pod 1), to je istoj valjalo priznati trošak od 408,00 EUR, međutim kako je tužitelj dužan tuženoj pod 3) namiriti samo 33,4% od nastalog troška, to je isti obvezan da joj isplati iznos od 136,27 EUR, koliko iznosi 33,4 % od 408,00 EUR, dok je u preostalom dijelu zahtjev tužene pod 3) za naknadom troška odbio kao neosnovan, a kako je odlučeno u toč. II. izreke ovog rješenja.

U Zadru, 09. lipnja 2026.

S U D A C

Katja Morić Arambašić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Županijskom sudu u RH. Žalba se podnosi pismeno, putem ovog suda, u 3 primjerka, u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove odluke.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćnici,
2. Tuženicima pod 1-3) po punomoćniku.

Broj zapisa: **9-30889-25e90**

Kontrolni broj: **03281-d3661-6471b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.